

DRIEVOUDIGE REDEN TOT VREUGDE

Er is reden om in dit nummer uiting te geven aan drievoudige vreugde. Wat aanleiding was tot een omvang, die wat groter is dan we ons gewoonlijk kunnen veroorloven. En tevens, door oorzaken buiten de macht van de redactie, tot een later verschijnen van dit nummer, dan we hadden gehoopt en verwacht. De eerste reden tot vreugde is, dat het op 1 januari precies zeventig jaar geleden was, dat de Nederlandse Vereniging tot Bescherming van Vogels werd opgericht. Nog juist in het laatste jaar van de vorige eeuw en precies tien jaar, nadat in Engeland de Royal Society for the Protection of Birds werd opgericht. Zowel daar als hier waren de initiatiefneemsters groepjes dames, die zich bezwaard voelden door de hoge tol die de mode en dan in het bijzonder de met veren versierde hoeden, van de vogelwereld hieven. Hoewel internationale contacten toen schaarser waren dan thans, zal de parallel wel niet toevallig zijn geweest. We mogen wel aannemen, dat de R.S.P.B. model heeft gestaan voor de N.V.B.V., zoals ook de latere ontwikkeling vrijwel parallel is gegaan en er nog steeds goede contacten zijn tussen beide organisaties.

In beide gevallen werden de initiatiefneemsters vooral geleid door gevoelsargumenten en als we ons verder tot Nederland beperken kan gezegd worden, dat het tien jaar heeft geduurd eer meer verstandelijke overwegingen, gegrond op groeiende wetenschappelijke kennis en inzichten, de overhand kregen. In 1909 werd Jhr. W. H. de Beaufort benoemd tot secretaris en verschenen ook de namen van Mr. P. G. van Tienhoven en Jac. P. Thijsse in de jaarverslagen. Men begon met het propageren van nestkasten, wijdde aandacht aan het vuurtorenprobleem en uit een organisatie ter voorkoming van dierenleed groeide een vereniging die streeft naar het behoud van een niet alleen talrijke, maar vooral ook rijk geschakeerde vogelwereld.

Dat kan in sommige gevallen wel eens dwingen tot maatregelen ter beperking van bepaalde soorten, die een te dominerende plaats dreigen te gaan innemen ten koste van andere. De zilvermeeuwen zijn daarvan een voorbeeld geweest. Overigens is onze kennis van de vogelwereld nog zo gebrekkig — maar daar mag men de vogelbeschermers geen verwijt van maken — dat zowel het be-

teugelen van al te sterk toenemende, als het aanmoedigen van graag geziene maar schaarse soorten, niet zo simpel blijkt te zijn. Dat maakt overigens de pogingen tot bescherming van de vogelstand zo boeiend en integrerend.

Het is stellig mede aan de activiteiten van de Nederlandse Vereniging tot Bescherming van Vogels gedurende zeventig jaren te danken dat Nederland, het dichtst bevolkte land van Westeuropa, nog steeds een rijke en rijk gevarieerde vogelwereld heeft. Weliswaar maken ecologen zich terecht zorgen om de toekomst, waaraan recentelijk uiting werd gegeven op een druk bezocht symposium van de Ecologische Kring der Nederlandse Ornithologische Unie.

Maar het is juist het daar gebleken sterke „engagement” van de wetenschappelijk gevormde ornithologen met problemen van de vogelbescherming, dat ons hoop geeft voor de toekomst. Want het bestuur van de Nederlandse Vereniging tot Bescherming van Vogels zal zijn hachelijke taak slechts met succes kunnen voortzetten, als het kan vertrouwen op steun en begeleiding van de wetenschap.

Wij bieden het bestuur van de vereniging gaarne onze gelukwensen aan en wensen het kracht en wijsheid toe bij een taak, die in deze tijd vaak bijzonder ondankbaar moet lijken.

Hieraan voegen wij een extra gelukwens toe tot de, naar wij menen enig overlevende van het groepje pioniers, dat in 1909 dus precies zestig jaar geleden, een nieuwe koers ter bescherming van de vogels durfde inslaan: Jhr. W. H. de Beaufort te Maarn.

De tweede reden tot vreugde is een op 20 december 1968 in het Belgisch Staatsblad bekend gemaakte Besluit van Koning Boudewijn van België, dat weliswaar nog geen eind maakt aan de veel gewraakte vogelvangst in ons buurland, doch daaraan aanzienlijke verdere beperkingen oplegt. De voornaamste daarvan is wel dat „het te koop stellen, verkopen, kopen en venten” van een groot aantal vogelsoorten voortaan verboden zal zijn. Na het verbod van de openbare markten voorwaar een heel belangrijke maatregel die, na veel kritiek die wij bij herhaling hebben laten horen, zeker bijzondere vermelding verdient en ons tot vreugde stemt. Want het gaat hier ook om althans een deel van onze vogels. Wij hopen hier te zijner tijd nog op terug te komen.

Tenslotte is er ook „in eigen huis” reden tot vreugde. Voor het eerst heeft het aantal betalende abonnees van Het Vogeljaar het getal tienduizend overschreden. Dat wil dan toch maar zeggen, dat meer dan tienduizend vogelvrienden er een overigens bescheiden bedrag voor over hebben om zesmaal per jaar over de vogels en hun bescherming te worden voorgelicht. Wij geloven, dat dit mede te danken is aan de „goodwill” die de jubilerende N.V.B.V. in de loop van zeventig jaar heeft gekweekt. Wij hebben de verwachting, dat in goede samenwerking en verstandhouding verder kan worden gewerkt aan het wekken van verdraagzaamheid jegens de vogels, ook als die wellicht eens economische belangen lijken te bedreigen.

De redactie beseft, dat het bereiken van deze mijlpaal ook verplichtingen op legt. Zij zal haar uiterste best doen, die na te leven en hoopt daarbij op de verblijdende steun uit de groeiende lezerskring te mogen blijven rekenen.